

salesiánský magazín

4 2012

OBNOVA TEPLICKÉ
POUSTEVNY

SKAMFEST

VYCHOVÁVEJ JAKO
DON BOSCO

O návštěvě Indie
s Jaroslavem Mikešem

obsah

úvodník str. 3

Božím řízením ... do poustevny str. 4–5

rozhovor

str. 6–8

Jaroslav Mikeš

Jarka píše z misí str. 9

výročí narození D. Boska str. 10

knížní novinky str. 11

vychovávej jako D. Bosco str. 12

laskavý přístup str. 13–14

Come In str. 15

ukázka z knihy str. 16–17

misie str. 18–20

**zajímavosti ze života církve,
ze světa, misie** str. 21–23

pouť za salesiánská povolání str. 24

křížovka o ceny str. 25

blahopřejeme str. 26

SKAM str. 27

Slovo redakce

*Milí čtenáři a milé čtenářky,
spolu s tím, jak se nenápadně zkracuje den
a prodlužuje noc, je zřejmé, že prázdniny
zvolna doklouzávají ke konci a co nevidět se přehoupnou ve
školní rok. Na cestě do Santiaga de Compostela na začátku
prázdnin jsme spolu se sestrami salesiánkami a s několi-
ka přáteli ochutnali část pouti, kterou když absolvujete
celou, museli byste z Prahy ujít zhruba 2700 km. My jsme
urazili na 260 km, ale nikoli autem, nebo na kole – ani na
koní! Pěšky – a to některé z nás také pěkně bolelo. Zvláště
ty, kteří jsme si do batohu přibalili malou sakristii, mi-
sál, těžký spacák, hmotnou karimatku, příruční knihovnu,
čelovku, velký nůž, malý nůž, mnoho ponožek, klobouk,
čelenku, náhradní boty, špunty do uší, několikery trenýrky
a řadu dalších zbytečností, které v teple domova vždycky
považujeme za naprosto nezbytné. První věcí, kterou jsem
odhodil, bylo mýdlo na praní LANZA, následovalo několik
starých triček a trenýrek. Do Santiaga jsem docházel s ba-
tohem lehkým jak pírkó!*

*Na cestě životem se nám odhazují věci mnohem hůř, čím
jsme starší, tím více věcí považujeme za nezbytné, nebo je
alespoň řadíme do kategorie „Mohlo by se hodit“. Směrem
k Pánu se tak vlečeme s nákladem, který by utahal leckte-
rého vzpěrače, a myslíme si, že v nebi mají obří archiv, kam
se to všechno vleze. A vlastně máme pravdu, ten archiv
tam mají, ale ty věci budeme muset stejně nechat doma.
Přeji vám krásné vkročení do nového školního roku!*

Zdeněk Jančařík

Vydavatel:

Salesiánská provincie Praha
Kobyliské nám. 1, 182 00 Praha 8
tel.: 283 029 111, www.sdb.cz
Bankovní spojení: 168 44 021/0100, variabilní symbol 62

Redakce:

šéfredaktor: P. Zdeněk Jančařík, SDB
redaktor: Jiří Kučera
sazba: Miroslav Palíšek, SDB
návrh obálky a grafická úprava: Martina Mončková
adresa: Kobyliské nám. 1, 182 00 Praha 8,
tel.: 283 029 216, 283 029 218, e-mail: magazin@sdb.cz

Tisk Rentis, s. r. o.
MČ 47 465, ISSN 1214-5262, MK ČR 5673

Boží volání

Srdcem Starého zákona je volání. Bůh volá Mojžíše z hořícího keře. Říká mu: „Dobře jsem viděl ujařmení svého lidu, který je v Egyptě. Slyšel jsem jeho úpění pro bezohlednost jeho pohaněčů. Znáám jeho bolesti. Sestoupil jsem, abych jej vysvobodil z moci Egypta a vyvedl jej z oné země do země dobré a prostorné, do země oplývající mlékem a medem...” [Ex 3,7–8].

Čas ran

Don Bosco žil a působil v době prudkých historických proměn. Tento přechod byl velmi drsný, zvláště ve společenské a církevní sféře. Rychle se rozšířilo osvícenské hnutí, které ukončilo období křesťanské společnosti a nahradilo je agnostickými a protikřesťanskými ideologiemi. Stále se prohlubovala propast mezi racionální vědou a vírou, střední a lidové vrstvy se začaly odvracet od církevních institucí. Pod tlakem proticírkevní inteligence a podnikatelské střední třídy, která prostřednictvím tisku ovlivňovala veřejné mínění a životní styl, zůstávali mladí lidé zmateni a snadno se stávali kořistí idejí a zvyků velmi vzdálených od křesťanského smýšlení. Zároveň se objevovaly nové formy chudoby, masové přesuny lidí, kulturní vykořenění, pracovní zneužívání a morální pokles nejchudších vrstev.

si na těžké časy, on měl to nadání vnímat Boží přítomnost a působení v dějinách lidstva. Jako pastýř povoláný k práci pro spásu mládeže se ponořil kriticky, ale láskyplně a tvořivě do své doby, prožíval všechny události angažovaně, i když často trpěl, byl připravený položit život za dílo, ke kterému se cítil být povolán, byl přesvědčen o Boží milosti, která je silnější než jakákoliv lidská překážka, a účinně podporoval každého, kdo se snažil šířit Kristovo království v lidských srdcích.

Situace chudých kluků, které potkával v Turíně, změny v církvi a v politice a nové zákony jsou pro něj výzvou a dávají směr jeho výchovnému vnímání, jeho pastoračnímu nadšení a jeho přirozeným darům. Dávají mu možnost poznávat Boží vůli operativním a preventivním způsobem. V dalších desetiletích se situace změnila, přijdou nové problémy, ale tento postoj a tato duchovní otevřenost mu pomohou rozšiřovat horizonty, zvyšovat počet iniciativ, zapojovat stále širší okruh následovníků, spolupracovníků, dárců a sympatizantů. A tak si výraz „chudá a opuštěná mládež“ získává stále širší význam, kromě ekonomického a sociálního také duchovní, kulturní a etický.

V tom je jeho modernost: nejen iniciativy, které odpovídají potřebám a tendencím doby a její mládeže, ale pohotové a účinné reakce na nové problémy, nové výzvy, nové potřeby, nové „dábelské“ útoky. Všechno vychází ze skálopevné víry, z neochvějné naděje, z úplného odevzdání se Bohu a bližním, z vnitřní svobody, která je plodem očišťování a odstupu od sebe sama.

*Pascual Chávez,
hlavní představený*

SALESIÁNSKÝ MAGAZÍN

**Každé
2 měsíce
přichází
Don Bosco
k vám
domů.**

Časopis Salesiánský magazín zasíláme bezplatně každému, kdo o to požádá. Od roku 1887 je to dar Dona Boska těm, kteří sympatizují se salesiánským dílem.

**Objednejte
Salesiánský
magazín
svým známým!**

**Oznamte
nám změnu
své adresy!**

Salesiánský magazín
Kobyliské nám. 1
182 00 Praha 8
tel.: 283 029 218
e-mail: magazin@sdb.cz

SALESIÁNSKÝ MAGAZÍN

Božím řízením jsem se dostal až do

Zachránit ojedinělou památku — **ivanitskou poustevnu — se v Teplicích nad Metují pokouší salesiánský spolupracovník Ladislav Šikut. Varhaník, kostelník i průvodce v jedné osobě se nás čtyř zájemců o prohlídku ochotně ujal a i pro tak malý počet uspořádal zajímavou prohlídku jak poustevny, tak kostela.**

Barokní ivanitská poustevna s kostelem Panny Marie Pomocné se nachází téměř v centru Teplic nad Metují-Kamenci, ale díky vysokým stromům je téměř ukryta očím veřejnosti i odborníků. Poustevna s kostelem a rajskou zahradou je z roku 1753 až 1754 a byla ve své době zřejmě vzorným a největším objektem kongregace bratrů poustevníků svatého Ivana. V Teplicích žili tehdy tři poustevníci; v 19. stol. ji pak obýval ještě čtvrtý poustevník.

„K poustevně jsem se dostal postupným Božím řízením,“ říká Láďa Šikut. „Do Teplic jsme se s ženou přestěhovali z Prahy před dvaceti lety. Přestěhovali jsme se sem z Prahy, protože jsme chtěli bydlet

Láďa Šikut, ASC zahajuje prohlídku a ukazuje obrázek svatého Ivana

na venkově a tady bylo volné místo učitele na základní škole s bytem. Moje žena pracuje tady v Teplicích v mateřské škole, já jezdím do Broumova, kde učím v základní umělecké škole. Postupně jsem se stal varhaníkem v obou místních kostelích a jasně jsem začínal cítit, že tento objekt je něco velmi zajímavého, záhadného a dosud skrytého.“

To už ale pomalu přestává být pravdou, poněvadž o objekt

poustevny se v poslední době zvedá zájem znalců, kteří na poustevně oceňují čtyři hlavní skutečnosti: 1. Zakladatelem poustevny se stal vzdělaný šlechtic z Prahy dr. Jan Maxmilián Peither v Peithersbergu (1688–1763), který byl doktorem medicíny a doktorem filozofie), 2. Významu osobnosti zakladatele odpovídají mimořádné rokokové fresky v kostele, které jsou výborně vyvedeny s filozoficky bohatě vymyšlenou křesťanskou symbolikou se začleněnou symbolikou zednářskou. 3. Historie objektu je velmi zajímavá a je plná tajemna, 4. Jedná se o vzácně dochovanou památku na poustevničení v Čechách, zejména co se týče kongregace bratrů poustevníků sv. Ivana.

Ideální místo

Do opravy poustevny se Šikutovi pustili jednak proto, že je to vzácný objekt, ale především proto, že zde plánují setkávání místní lidí, evangelizaci mládeže i dospělých, a to jak při hudebních, přednáškových a nejrůznějších salesiánských aktivitách. V budoucnu bude možné ji pronajímat na různá duchovní

Cela jednoho z poustevníků

poustevny, říká Láďa Šikut, ASC

cvičení, chaloupky a rekreaci, neboť se nachází v broumovské a adřpašské oblasti s krásnou přírodou, nádhernými skalními městy s možností využití cyklostezek a bezpočtu turistických cest.

„Abychom poustevnu zachránili založili jsme občanské sdružení „Zachraňme teplickou poustevnu“,“ říká Láďa Šikut. „Objekt, ve kterém nechybí ani rajská zahrada, je v kritickém stavu: stěny jsou napadeny dřevokaznými houbami a objekt vystavěný na prudkém svahu se rozjíždí. Stav kostela je naštěstí dobrý,“ dodává Láďa. „Abychom získali aspoň nějaké prostředky, pořádáme každoročně festival Varhanní léto, prohlídky poustevny a kostela s výkladem a připravujeme se na podání žádostí o granty. Naštěstí už máme vypracovaný projekt na ochranu poustevny včetně zaměření objektu, jeho zákresu, biologického a stavebně historického průzkumu. Samozřejmě, že řadu prací uděláme svépomocí,“ říká Láďa Šikut.

Poustevnictví u nás

Poustevnictví se v Čechách rozšířilo na počátku 18. století. Bylo

Nad vchodem do chodby vedoucí z poustevny do kostela, visela zarámovaná a zřymovaná prűpovídka Dr. Peytersberga, jakási filosofie poustevníků o tom, jak má člověk žít:

Odvolávej se na svého Boha, dodržuj jeho zákon.

Buď trpěliv v bídě, dej chudým chléb.

Mlč, varuj sám sebe, snášeš útrapy a nebuď závistivý.

Necudnost míjej, hospodař s časem.

Na příteli nestavěj, nevěř všem.

Dívej se na sebe, ale nebuď u toho příliš přesný.

Ošetřuj své zdraví a vládni své hubě.

Nepřeháněj špatnou zprávu, i když by Ti vyhovovala.

Stáří cti, mladé uč. Svůj dům obnovuj, hněvu se braň.

Žij v čistotě, nedělej se moc důležitý.

Buď rád sám, zůstaň věrný svému já.

to století nesmírného kulturního rozmachu, ale také solidárního smýšlení s chudými lidmi, v čemž poustevníci sehráli určitou roli. Poustevnictví bylo povoleno v roce 1725 dekretem císaře Karla VI. a papeže Clementa XII. Poustevníci dostali v Čechách jméno Ivanité a byli do pousteven dosazováni katolickými kanovníky. Napřed museli do Říma na školení (noviciát) a teprve potom mohli působit

v poustevnách a to ještě napřed s jednoletou kandidátskou lhůtou, kterou mohl kanovník i o rok prodloužit, pokud se mu na poustevníkovi něco nezдало.

V Čechách bylo v jednu dobu celkem sedmáct pousteven. Teplická byla jednou z pousteven královohradeckého kanonikátu. Poustevny byly zrušeny v roce 1782 dekretem císaře Josefa II.

Kostel Panny Marie Pomocné je typická stavba 18. století. Na stropě jsou velmi zdařilé fresky, které byly v 19. století citlivě restaurovány. Některé symboly v kostele nejsou dodnes zcela vysvětleny. Několik metrů od hlavního vchodu kostela se nachází pod podlahou rodinná hrobka Peytersberga. Je označena v podlaze kachlíkem s křížem. Kromě dr. Peytersberga zde leží i jeho žena Katharina (zemřela v roce 1748) a syn P. Benno (zemřel v roce 1772). Možná jsou v hrobce i dva poustevníci, kteří s dr. Peytersbergem obývali poustevnu.

Více informací o projektu: www.poustevnateplice.cz

Text a foto Jiří Kučera

Láďa Šikut během výkladu v kostele Panny Marie Pomocné

P. Jan Med měl tři lásky: Ježíše a

Již druhou „misijní“ cestu, s cílem poznat místa, kde působí nebo budou působit čeští dobrovolníci vysílání v rámci salesiánského programu Cagliari, absolvoval P. Jaroslav Mikeš. Po cestě do Afriky (v roce 2010) navštívil Jaroslav tentokrát Indii.

Proč jste jeli do Indie a s kým?

Do Indie jsme vyrazili proto, že jsme se rozhodli navštívit místa, kde působí čeští dobrovolníci. V rámci těchto cest jsme již navštívili Afriku a podobně jako na černém kontinentu, chtěli jsme se i v Indii seznámit s prostředím, lidmi, prací a podmínkami, do kterých naše dobrovolníky vysíláme, jestli je tam bezpečno, na co máme dát při přípravě větší důraz, atd. Protože neseme jak za programy, tak za vyslané mladé lidi odpovědnost, chtěli jsme se prostředří osobně dotknout. Druhým cílem naší cesty bylo putovat po stopách P. Jana Meda, českého misionáře v Indii. Jeli jsme ve složení P. Jaroslav Vracovský, delegát pro misie, Tomáš Nýdrle, pracovník Sadby a já.

Koho jste v Indii navštívili?

Na severu Indie jsme navštívili Cyrla Vojtěška a v Bangladéši pak Pavla Ženíška. Kromě toho jsme sledovali stopy celoživotního působení P. Meda a seznamovali jsme se s působením salesiánů v Indii pod zorným úhlem možného vyslání dalších dobrovolníků.

Je ze strany dobrovolníků zájem o Indii a mají Indové zájem, aby tam naši dobrovolníci jezdili?

Přiznám se, že jsem Indů trochu podceňoval, jestli to není z jejich strany vypočítavost, že jim ani tolik nejde o dobrovolníky ale o peníze, které by v souvislosti s jejich působením mohly přijít z bohaté Evropy. Když jsem pak ale viděl salesiánské dílo

Jaroslav Mikeš mezi malými Indii

na místě, to množství škol, internátů a dětských životů, které jsou na ulici a jimž nabízejí salesiáni domov, ať je to Banghalore, Kalkata..., podezíravost mě přešla.

Například v Banghalore, kde žije 11 milionů obyvatel (!), mají salesiáni non-stop služby v jakýchkoli stáncích, kam mohou děti přijít a salesiáni se jich ujmou a rozesílají je do svých zařízení. Důvod je jednoduchý: když se jich neujmou salesiáni, odchytí je překupníci s lidmi nebo skupiny organizující prostituci a udělají z nich otroky.

Děti přicházejí z venkova a myslí si, že jdou za lepším životem. Mnohdy bohužel špatně skončí. V Banghalore pracovala před časem i Jana Švecová, která je dodnes v kontaktu s tamními salesiány.

Jaké typy zařízení mají salesiáni v Indii?

Indie je obrovská země, v důsledku toho mají všechna možná zařízení: školy, jak základní, tak střední, učňáky, pořádají kurzy pro kluky, ti si osvojí nějaké dovednosti a salesiáni jim pak navíc hledají práci po celé Indii. Kluk ze severu se tak může

dostat až na jih a přitom se dřív nepodíval dál než za barák... Může se stát že ve čtrnácti, patnácti letech odejde z domu a už se tam nikdy nevrátí, protože jsou to tisíce a tisíce kilometrů, kam se může dostat.

Salesiáni provozují také farní školy, které mají svoje internáty. Salesiáni se v Indii zaměřují na chudší mládež a ty, kteří by se jinak do školy nedostali.

A jak vypadají stopy P. Meda?

Stopa P. Meda je velmi, velmi silná – všestranná ať už jako provinciála, tak jako magistra noviců. On neúnavně rozvíjel dílo v Indii a jeho žáci mají dnes na starosti výchovu další generace indických salesiánů. Indové říkají že otec Med byl velký misionář, velký člověk. Nástupce otce Meda Francis Impahala dokonce říká: Jak krásná země to musí být, když tam odtud vyšel tak velký a krásný člověk!

Další oblastí, kde P. Med zanechal výraznou stopu, byl apoštolát. On se zaměřoval na dva kmeny, a to ty kmeny nejchudší. Jak asi všichni vědí, v Indii je společnost rozdělená na kasty, ne každá kasta má stejnou

Marii, Dona Boska a nejchudší

S rodinou, kterou P. Med pokřtil

sociální pozici. Oficiálně bylo sice kastovníctví zrušeno, ve skutečnosti ale funguje dál. Když například vyplňujete dotazník, je tam otázka na kasty... Člověk z nižší kasty si nemůže vzít někoho z nižší kasty a obráceně.

P. Med v Indii také úžasně rozjel dílo tzv. vesnických škol. Není bez zajímavosti, že otec Med nepodporoval jen školy křesťanské, ale i nekřesťanské. On skutečně zaměřoval svou pomoc těm nepotřebnějším, a to v pravém slova smyslu.

Dalším okruhem, kde P. Med působil, byly rodiny, kterým pomáhal. V jedné škole říkal tamní ředitel: „Otec Med není pro mě jen tím, kdo nám tady založil školu, kdo zde pomohl, aby z 60 dětí mohlo 46 chodit do školy, ale pro mě je otec Med je skutečným otcem, který pokřtil mě i celou moji rodinu, pro mě otec Med není jenom ten, kdo nám dával a pomáhal, ale je pro mě tátou. Když jsem za ním byl v nemocnici, nedlouho před jeho smrtí, tak mi říkal: Budeš to mít těžké, ale musíš to vydržet. A když to řekl otec Med, já to splním. Pro mě je otec Med svatý muž.“

Jiný příklad: Ve vesnici Maram objevil P. Med malou dívku, která byla ochrnutá a zařídil, aby byla převezena do města k sestřám a my jsme se tam zastavili na svačinu. Když jsme přišli, čekal na nás na stole dort. Nebyl to ale dort takový, na jaký jsme zvyklí u nás, spíš něco jako bábovka. Děvčeti, které tam otec Med přivezl, je dnes asi 17 let a ona rok po smrti P. Meda začala chodit. Sice o berlich, ale chodí! A ona jako poděkování upekla otci Medovi dort, a protože my jsme šli po jeho stopách jako jeho krajané, tak jsme ho z vděčnosti také dostali. Na otázku jestli jí sestry pomáhaly jsme dostali odpověď, že dívka jim to nedovolila.

Takže na otázku, jakou stopu zanechal otec Med, se nedá odpovědět jednoduše. Těch doteků, co tam P. Med zanechal, je nepočítané.

V čem spočívalo tajemství úspěšného působení P. Meda?

Jak všichni víme, jezdil P. Med na skútru. Jezdit na skútru v Indii je samo o sobě odvážné, ale ve věku P. Meda kolem devadesáti let... Indové jsou schopni ze dvou proudů udělat čtyři a mezi tím se pletou

krávy, rikši a všechno možné. Naši průvodci nám vyprávěli, že ho jednou srazil autobus a že on to chtěl před představenými zatlouct, ale měl smůlu, protože v autobuse jel spolubratr, který to na něj prozradil.

Myslím si – ale byl bych nerad, aby to vyznělo jako nějaký náboženský slang – že P. Med skutečně naplno žil svoje povolání. A to je na jeho práci, jeho vztazích i na jeho díle, které v Indii vytvořil, poznat.

Aby tohle všechno mohl naplno dělat, měl – jak sám říkával – tři lásky: Ježíše a Marii, ke kterým měl opravdový a hluboký vztah. Druhá láska byli nejchudší – P. Med si vybíral ty nejchudší, pro ně sháněl peníze, pro ně stavěl školy, pro ně stavěl nemocnice. Třetí láskou byl Don Bosco, on skutečně celý život šel po stopách Dona Boska jako velký misionář s Ježíšem a Marií k nejchudším. Přesně to chtěl Don Bosco. V těchto třech láskách čerpal P. Med sílu pro své působení.

Když P. Meda navštívila krátce před smrtí Marie Polívková s kamarádkou Jankou, říkala děvčata, že se P. Med prý probudil a říkal: „To jsou andělé, už jsem v nebi...“

Otec Med byl pevně zakotvený v salesiánské práci, v tom, co dělal, ho nemohlo vyvrátit nic! Měl kořeny tak hluboko, že s ním nic nepohnulo. A že foukalo často a hodně...

Je zajímavé, že P. Med navštěvoval děti ve škole a měl o nich přehled, třebaže to tak na první pohled nevypadalo... Spolupracoval s tzv. katechetami, kteří působili jako jeho prodloužená ruka – sociální pracovníci, učitelé, katecheta, ale i tak, že vyhledávali nejchudší rodiny, nabízeli pomoc a podobně. Když tam potom otec Med přijel, měl připravené pole od svých spolupracovníků, nebylo to tak, že by jezdil nahodile, živelně, ale vše měl promyšlené. A takhle měl připravené pole působnosti všude.

Z návštěvy v rodině

Samozřejmě, že don Med žil a působil v jiné době a v jiných kulturních podmínkách, ale to, co je platné a co přesahuje dobu a místo, je, že své působení založil na třech láskách. My tuto skutečnost víme, čteme o tom v našich stanovách, všude to slyšíme, ale... Vědět je jedno křídlo, druhé křídlo je žít to. A létat se dá jen s dvěma křídly. Používám-li jen jedno křídlo, plácá se druhé v prachu.

Prý jsi měl nějakou osobní zkušenost s přímluvou P. Meda?

Ano, měl. Bylo to v Imphalu, kde P. Med 24 let žil, působil a zemřel. Zúčastnili jsme se tam také vzpomínky na P. Meda. Jeli jsme tam z jedné školy a byla tam trochu dusná atmosféra, protože bylo před volbami. Cestou nás ale zastavila policie a vojáci, následovala prohlídka auta – byli jsme tam tři běloši a tři místní jako doprovod. Museli jsme vystoupit z auta, ruce vzhůru, následovala osobní prohlídka, kdy na vás míří několik samopalů, vy se musíte dívat do sluníčka... A samozřejmě, že chtěli doklady, jenže já jsem si je zapomněl v domě... Eskorta kontrolovala jednoho po druhém a už se blížili ke mně. Začal jsem se modlit: Otče Jene, tys tady byl 74 roků, já jsem tady

teprve čtyři dny, a to bych tady měl zůstat? Prosím tě zaříd' to, abych ještě mohl pokračovat dál.“ Když přišli ke mně, tak jako od jediného člověka z kontrolovaných nechťeli papíry! Od pěti cestujících ano, ode mě ne. Byl jsem sice nejstarší, ale to asi v tuhle chvíli nehrálo hlavní roli. Osobně to považuji za zázrak na přímluvu P. Meda!

A když porovnáš situaci v Indii s tou africkou?

Nevím, jestli je to srovnatelné. Z Afriky jsem byl na ledacos připravený, ale srovnávat je to téměř nemožné. Spíše vnějškově – v Indii je větší chaos, zmatek na ulicích, a to jsem si v Africe myslel, že větší už snad ani existovat nemůže...

V Indii se hodně žije na ulici. Ale stejný jmenovatel v prostředí kde jsme se pohybovali my, je bída. Indové mají podle mě silnější prožívání kmenové příslušnosti a soudržnosti. Největším snem Indů je dostat se do Ameriky nebo do Evropy. Myslím si ale, že víc Indů se vrací domů do Indie než Afričanů do Afriky.

Kultura jde ruku v ruce se vzdělaností a v Indii na první pohled poznáš, kdo je bohatý a kdo chudý, na první pohled poznáš, kdo umí číst a psát, podle toho, jestli se válí

v prachu, nebo neválí, podle toho, jak žije. Je na něm vidět, že chodil, nebo nechodil do školy. A ještě patrnější je to na vesnicích.

Většina dětí, které dnes chodí do našich škol, má nevzdělané rodiče a tato děcka jsou první generace, která studuje. Vzdělání je běh na dlouhou trať. Někteří se ze školy vrátí zpátky do vesnice, ale už budou žít jinak. Nebo budou mít jiný pohled na život a další generace, kterou budou vychovávat, už bude mít jiný pohled na život.

Nenastal čas, kdy by nám indiští salesiáni měli „vrátit“ povolání, která přivedl P. Med a poslat nám misionáře v době, kdy u nás povolání nejsou?

Ano, my jsme už udělali to, že jsme o vyslání misionářů požádali a dostali jsme je. Jeden z nich – Suresh – působí v Bulharsku, další tam má přijít v letošním roce.

Ovšem působení misionářů je vždy obtížné a v naší zemi dvojnásob. My se musíme naučit přijímat misionáře. Nemyslím, že by to Indové nebo Afričané měli jednodušší, když tam přišli běloši, ale nevím, jak budeme přijímat Indy nebo černochoy my. Máme leckdy problém přijmout Slováky nebo Poláky, proto máo trochu obavy z působení misionářů ze zcela odlišné kultury. Ale například ve Vídni už jeden salesián z Afriky působí. A není bez zajímavosti, že měsíc před naším příjezdem do Indie byl na severu země otevřen aspirantát, který připravuje misionáře do Evropy. Navíc Indové cítí jakousi zodpovědnost, protože říkají: My jsme přijali víru z Evropy a teď jsme Evropě dlužní.

Jezdíš zase s přednáškami o Indii, podobně jako po cestě do Afriky?

Navštěvuji školy. Mám za sebou 40 přednášek a průměrná návštěvnost je 46 lidí na přednášce.

Jiří Kučera

Jarka píše z misií mezi Indiány

Po delší odmlce se opět ozývám z **Amazonského pralesa**. V květnu jsme slavili s dětmi ze školy a s místními křesťany slavnost Panny Marie Pomocnice.

Sjeli se k nám křesťané ze čtyř oblastí, kde působíme: Okamo, Platanal, Mavakita a Mavaka. Šli jsme průvodem od přístavu přes školu na hřiště, kde byly vybudovány čtyři kapličky. Cestou jsme nesli sochu Panny Marie, kterou jsme doprovázeli zpěvem a modlitbou. U každé kapličky měla každá oblast připravené představení některého úryvku z Bible. První bylo zvěstování Panně Marii, druhé nalezení Ježíše v chrámě, třetí emauzští učedníci a čtvrté svatba v Káni Galilejské. Po každém ztvárnění jsme se modlili a děti po třídách zpívaly písně. Poté se předala socha Panny Marie další skupině s nějakým poselstvím. U posledního představení na svatbě v Káni Galilejské jsme na závěr mohli všichni okusit víno. Víno tady ale neznají, takže jsme pili ovocný nápoj, který se jmenuje seje.

Další akcí, které jsem se mohla zúčastnit, byla taneční slavnost. Původně jsem se jela jenom podívat, a nakonec jsem i tančila. Když

Průvod s Pannou Marií Pomocnicí

jedna osada pořádá taneční slavnost, pozve další osadu. Nejdříve se zavěsí zelené banány, aby uzrály, a muži vyrazí na lov, který trvá týden. Ženy mezitím připravují placiky z juky a všechny potřebné věci na tančení, jako je pirisi (sukýnka z vlny), korále a jiné ozdoby. Když se vrátí muži z lovu, vyšle osada posla do osady, kterou chtějí pozvat. Pozvaná osada se vydá na cestu, a když je blízko osady, která ji pozvala, tak se ukrýje v pralese, kde se ženy namalují a nazdobí. Právě v tomhle okamžiku jsem přijížděla do osady hostitelů, ale pozvaná

osada Karohi ještě nedorazila. Tehdy mi řekl místní učitel, který mě doprovázel, abychom se šli podívat, kde jsou schovaní a jak se připravují. A tak jsme jeli. No, nedovedete si představit, jakou radost měli, když mě viděli. Začali pískat a vítat mě. Hned mě namalovali a nazdobili perím, abych mohla tančit s nimi.

Do osady se šlo po dvojicích, lépe řečeno tančilo. Každá dvojice tančila po celém okruhu osady a pila banánový nebo jukový nápoj. Hostitelé byli příjemně překvapeni, protože nečekali že i misionářka bude tančit!

Tančilo se společně, skupina mužů, a za nimi ženy. Když všechny dvojice odtančily, muži se postavili doprostřed osady jako sochy a začali tančit hostitelé. Když se dostali až k hostům, každému udělili rodinu, která je bude hostit. A všichni se šli ubytovat. Poté se sešli všichni šamani a muži, aby šňupali Yopo, a pak zpívali a tančili. Také ženy se sešly, aby společně tančily až do noci.

Tak jsem zase o něco víc poznala yanomamskou kulturu.

Jarka Chorovská, FMA,
misionářka mezi Yanomamy

Svatba v Káni

Výročí narození Dona Boska

V rámci tříleté přípravy na dvousté výročí narození Jana Boska (16. srpna 1815) se zaměřujeme na okolnosti, které ovlivňovaly Dona Boska v jeho rozhodování a činnosti. Vedle klíčových postav v jeho životě – maminky Markéty, dona Giovanni Calossa, Giuseppe Cafassa, Luigi Como jej výrazně ovlivnila i vlastní sebereflexe a hluboký duchovní život.

Panna Maria v životě Dona Boska

Významný byl pro Dona Boska také jeho vztah k Panně Marii, kterému se naučil již vraném dětství od své maminky Markéty.

Do přímlyvy Panny Marie svěřoval celé dílo, které postupně budoval. Dva roky před svou smrtí, když se vracel ze své návštěvy ze Španělska, řekl: „Všechno je dílo Panny Marie. Vše zapířčil onen Zdravas, který jsem se pomodlil horlivě a s přímým úmyslem společně s chlapcem.“ Takto vzpomínal na setkání s Bartolomějem Garellim, které se uskutečnilo shodou okolností na slavnost Neposkvrněného početí Panny Marie 8. prosince 1841.

Z tohoto úhlu pohledu můžeme vnímat i další události v jeho životě:

- Již v jeho prvním snu v devíti letech se objevila tajemná postava, která mu byla představena jako jeho učitelka. Tou je myšlena Maria, jako ta, kterou Jan Bosco třikrát denně oslovuje v modlitbě Anděl Páně.
- Po příchodu do Turína chodil Don Bosco často do chrámu Utěšitelky (asi 15 min. pěšky od Valdocca). Před jejím obrazem bylo jeho

oblíbené místo k modlitbě. Pět let po kněžském svěcení, kdy oratoř konečně našla své stabilní místo, Don Bosco vážně onemocněl. Chlapci se v té době neustále střídali v modlitbě v tomto kostele a vyprosili mu zde uzdravení.

- Hluboký vztah k Panně Marii byl pro chlapce v domě inspirující. Dominik Savio společně se svými staršími kamarády Michalem Ruou a Josefem Bongiovanim založili Družinu Neposkvrněné. Členové této skupiny vytvořili zdravé jádro v oratoři.
- Jedním z vrcholů vztahu Dona Boska k Marii bylo postavení chrámu Panny Marie Pomocnice. Během stavby docházelo při shánění prostředků na přímlyvu Panny Marie k mnoha mimořádným událostem.

Rok poznávání života Dona Boska 16. srpna (v den jeho narozenin) končí. Druhý rok přípravy na jeho dvousté výročí narození bude věnován pedagogice Dona Boska.

Marek Sklenář

Doporučená literatura:

- *Můj život pro mladé*, Don Bosco, vydal Portál v roce 2007,
- *Don Bosco*, autor: Teresio Bosco, vydalo nakladatelství Portál v roce 2004
- *Don Bosco mi ukazoval cestu*, Quarzo, Guido, Portál 2011
- *Maminka Markéta*, Teresio Bosco, vydala Matice cyrilometodějská, s.r.o., v roce 2006

Tipy z nakladatelství Portál

Od výkřiku k písničke

Pavel Jurkovič

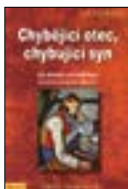
Kniha vychází z toho, že zvláště v útlém dětském věku je hudební projev přirozenou součástí psychofyzického chování člověka. V jednotlivých kapitolách uspořádaných do přehledných námětů a metodických doporučení chce proto naznačit, jak vhodně evokovanými hudebními prožitky tuto dětskou přirozenost uchovat, jak uvolňovat fantazii a představivost dítěte a podněcovat jeho kreativitu.

Chybějící otec, chybuující syn

Guy Corneau

Autor úspěšné knihy Anatomie lásky Guy Corneau pojednává v tomto titulu o morálním zranění, jímž trpí někteří muži, kterým scházel kvalitní kontakt s otcem. Fyzická absence otce se u nich projevuje po stránce afektivní a psychické a vyvolává určité nedostatky při utváření mužské identity ještě i v době, když tito synové dospěli, případně se sami stali otci. Autor vychází z vlastního života (zejména ze vztahu s vlastním otcem, resp. bez něj), z portrétů různých mužů a jejich příběhů a z příkladů z vlastní terapeutické praxe. Seznamuje čtenáře s tím, jak se tito muži jeví navenek, a jací doopravdy jsou uvnitř. Ukazuje důsledky, jež se projevily u synů, kteří vyrostli bez otce nebo jakoby bez otce. Ve své knize

nabízí možnosti k lepšímu vzájemnému pochopení a souznění mezi mužem a ženou, rodiči a dětmi.

Učíme děti ptát se a přemýšlet

Eva Zoller

Publikace vychází z metodiky „Filosofie pro děti“ a představuje program pro všechny, kdo pracují s dětmi předškolního a mladšího školního věku a chtějí využít potenciál přirozeného dětského údivu, zvědavosti, tážání a touhy porozumět k rozvíjení kritického myšlení a prosociálního citění dětí. V tomto přístupu se prolínají metody zážitkové pedagogiky (metody dialogické, slovní, práce s příběhy, dále činnosti hudební, výtvarné); hry a aktivity lze uplatnit ve dvojicích i větších skupinách. Podstatou je vhodná formulace otázek ze strany pedagoga, nikoli „předávání informací“, ale společné objevování, dítě v živém dialogu pod vedením pedagoga zkoumá pojmy, využívá vlastní zkušenost, pomocí her ověřuje hypotézy, hledá paralely v příbězích, formuluje a prezentuje vlastní názory.

V jiném rytmu

M. Scott Peck

Kniha V jiném rytmu se za pomoci konkrétních a mnohdy vtipných příkladů věnuje mezilidským vztahům a schopnosti žít ve společenství s druhými. Tvořivá zkušenost vytváření různých komunit a společenství

i života v nich je podle Pecka s individuálním růstem nedílně spojena.

Autor se zabývá fázemi, jimiž podle něj musí každá skupina projít, aby se mohla stát společenstvím. Právě tak popisuje fáze duchovního rozvoje, přičemž teprve dosažení té nejvyšší ze čtyř fází umožňuje jednotlivcům vytvořit společenství. Společenství totiž vyžaduje obtížný, ale osvobozující skok od zpochybnění vlastních pravd přes „prázdnost“ (jež je podle něj součástí mnoha hlubokých duchovních tradic) až k otevření se možnosti, že pravdu mohou mít také ti druzí, což je nedílně spojeno s prohloubením vlastního náhledu.

Jak přežít s hyperaktivitou

John F. Taylor

Dělá ti potíže, když se máš na něco soustředit? Napomínají tě ve škole za to, že vyrušuješ a vstáváš bez dovolení z lavice? Nejde ti učení? Neumíš usměrnit své chování? Možná máš ADD (poruchu pozornosti) nebo ADHD (poruchu pozornosti spojenou s hyperaktivitou). V této knize zjistíš, co to je ADD neboli porucha pozornosti a také co to je ADHD neboli porucha pozornosti spojená s hyperaktivitou. Naučíš se, jak udržet na uzdě své nálady a jak překonat pocity neúspěchu, smutku a strachu. Zjistíš, které jídlo ti může pomoci k lepšímu soustředění. Na konci každé kapitoly se můžeš otestovat, a tak zjistíš, jestli rozumíš všem otázkám spojeným s poruchou pozornosti a také hyperaktivitou. Kniha je určena dětem s ADHD a ADD, jejich rodičům, učitelům a vychovatelům.

Podporujme ducha služby

Jako rez rozežírá štěstí mnoha rodin jedno nedorozumění: Příliš mnoho osob v rodinách žije v mylném očekávání, že budou obsluhováni druhými.

Pokud nejsou tato očekávání a mentalita korigovány, rodina si nechává ujít jedno z velkých tajemství života: skutečné štěstí neplyne z toho být obsluhován, ale z toho, že sami sloužíme. Jinými slovy: je lepší dávat než brát.

Láskyplná služba je poskytována svobodně, s přáním uinit druhého šťastným. A to je právě to nejdůležitější, co motivuje.

V klidné rodině by měla být láskyplná služba na denním pořádku. Je potřeba vyprat, připravit žrádlo psovi nebo kočce, ustlat postele a umýt podlahy, připravit jídlo, umýt auto: to jsou dostatečné příležitosti k poskytnutí vlastní služby.

To, co by měli rodiče i děti pochopit, je, že když alespoň jeden člen rodiny nikdy nikomu nepomůže, zůstává mnohem víc práce pro někoho jiného z rodiny.

Důležité kompetence

Způsob, jak začít, spočívá v tom, aby se děti naučily vzít na sebe povinnosti. Nejde o to, dělat kázání o významu práce a vyprávět historky o pracovitém dědečkovi z mládí.

Jde o to, naučit děti vykonávat doma určité činnosti, dovolit jim pracovat společně s vámi, zatímco plníte myčku na nádobí, vysáváte, umýváte vanu nebo měníte olej v autě. Je to výuka „v terénu“.

Postoj služby je mnohem více než jen ochota vykonat určitou práci. V konstruktivní rodině mají všichni členové povědomí o tom, že udělat něco užitečného a prospěšného pro druhé je krásné

a ušlechtilé. Všichni se domnívají, že plněním těchto všedních a často nevděčných gest služby, dělají něco důležitého. A získávají z toho pocit uspokojení.

V čtyřčlenné rodině může být spolupráce přirovnána k samohybnému vozu o čtyřech kolech: každý z členů představuje jedno kolo, zatímco rodinné soužití je celý vůz. Všechna čtyři kola se musí otáčet stejně, aby mohl vůz jet: pokud se nějaké kolo zablokuje, vůz se vychýlí z cesty, nebo se dokonce odchýlí od žádoucího směru jízdy. Pokud se jedno z kol odpojí, vůz nemůže bez opravy pokračovat. Naplánovaný směr vozu je předurčen spoluprací všech kol: jestliže jedno z nich se rozhodne pokračovat samo, vůz se stane nepoužitelným.

Jedna ze obtížných věcí nás rodičů je rozhodnout, v jakém věku chceme, aby naše děti doma pomáhaly. Když se holčička, která se sotva naučila chodit, chce zapojit do přípravy stolu, řekneme: „Ne, jsi ještě malá“. A pak, když má šest let, vyžadujeme, aby se do přípravy zapojila: v tu chvíli se holčička ptá, proč by měla v tuto chvíli pomáhat, když až doposud jsme to zvládli bez ní. Jestliže už od začátku dovolíme (ne požadujeme!),

aby se zapojila, zakouší radost a je hrdá na to, co už umí.

Být přítomen a zapojit se

Nikdy neříkejte: „Můžeš si sednout k mamince, až když si uklidíš kostky, s kterými si hraješ“. Vyjádření lásky by neměla být předmětem „obchodu“ s vašimi dětmi.

Pokud se práce stane potěšením, je život radostí. Pokud je práce povinností, život je otroctvím. Stejně tak, pokud spojíte hodnocení dětí s úspěšností v práci, kterou dělají („Neumíš ani naplnit myčku na nádobí bez toho, aby se něco nerozbito!“), naplníte celý jejich život pocitu viny a neschopnosti. Snaha vašich dětí by měla být sama o sobě dostatečnou motivací k pochvale a podpoře z vaší strany.

Pokud děti žijí v rodině, kde zažívají zkušenost „zapojení“, můžete jim pomoci rozšířit postoj služby i mimo rodinu, povzbudit je k hledání příležitostí, v kterých se mohou snažit sami, ve škole, ve farnosti nebo v práci.

*Bruno Ferrero,
přeložil Petr Zelinka*

Foto: archiv S. M.

Don Bosco a laskavý přístup

Důležitosti laskavého přístupu v pastoračně sociální práci se Mgr. Petr Černý věnuje od svého studia na Teologické fakultě Jihočeské univerzity. I proto nabídl čtenářům Salesiánského magazínu svou práci na toto téma.

Název pro svou řeholní společnost převzal Don Bosco z příjmení svého oblíbeného světce sv. Františka Saleského (1567–1622) – ženevského biskupa, který jej svou mírností, laskavostí, trpělivostí a přívětivostí inspiroval. Byl mu inspirací jak v osobním životě, tak v tzv. preventivním systému, kde laskavost tvoří první a nejvyšší ze tří pilířů výchovné metody Dona Boska.

Ač byl Don Bosco založením vznětlivý cholerik, dokázal díky tvrdé asketice a sebeovládání ve zralém věku stejně jako svatý František Saleský úplného opaku, tedy ctnosti mírnosti a laskavosti. Podařilo se mu toho dosáhnout díky tvrdošíjné trpělivosti ve snášení příkoří a různých nemocí, stálým laskavým úsměvem, širokým otcovským srdcem, které dovede chápat druhé. Dokázal v sobě vytvořit „nového“ člověka, který působil navenek laskavou dobrotou, a jenž byl ozbrojen trpělivostí a úžasným klidem

Přesto pro něj laskavé jednání nebylo ani v jeho 61 letech takřkajícím „zadarmo“, jak se sám zmínil na duchovních cvičeních salesiánů v Lanzu u Turína: „Nemyslete si, že mne to nic nestojí zachovat klid, když vidím, jak

je někdo nepořádný a neposlušný. Dám někomu něco důležitého udělat a on na to zapomene, nebo to neudělá včas, nebo to udělá špatně. Ujišťuji vás, že mně krev vře v žilách a srbí ruce. Ale co to pomůže ztratit trpělivost? Věci se tím neudělají a viníci nenapraví“.

Prvním vzorem Boskovy laskavosti byla jeho matka Markéta, nejbližší osoba, která ho později následovala do Turína, aby svou lásku věnovala stejně jako její syn opuštěným chlapcům. Don Bosco o ní napsal ve svých vzpomínkách: „Její největší starostí bylo dát dětem náboženské vzdělání, vychovat je k poslušnosti a k tomu, aby se nebály práce a námahy.“ O Markétině příkladné laskavosti se zmiňuje při procesu blahořečení Dona Boska také Giovanni Cagliero, jeden z hochů a později první salesiánský biskup a kardinál: „Byla milá, vlídná, trpělivá a velice dobrá k nám chudým sirotkům.“

Don Bosco vtělil laskavost, rozum a víru – hodnoty, kterým se naučil od matky, do své výchovné metody. Učinil to přirozeně, aniž by o tom dlouze přemýšlel. Sám se ptá: „Moje výchovná metoda? Ani já sám nevím, jednám s chlapci tak, jak moje matka jednala s námi“.

Laskavost byla duší a nejvyšším principem jeho výchovného působení. Právě laskavost (italsky amorevolezza) dává výchovnému vztahu rozměr synovský a bratrský a výchovné prostředí tak mění v rodinu.

Přáním Dona Boska bylo, aby jeho výchovné ústavy, oratoře a školy byly především jednou rodinou, kde představený je milujícím, laskavým otcem. Svým salesiánům stále připomínal: „Buďte chlapcům otci, bratry, přáteli a ne představenými.“ (...) „Udělejte vše, aby vás měli rádi a ne, aby se vás báli.“ (...) „Získejte si především lásku a důvěru těch, kdo jsou vám svěřeni...!“

Laskavost charakterizuje Don Bosco takto: „Laskavost je láska projevovaná slovy, skutky, dokonce i výrazem tváře a očí.“ (...) „Si vis amari, ama! Chceš-li být milován, miluj!“ (...) „Kdo ví, že je milován, miluje“. Don Bosco chtěl, aby z jeho vychovatelů vyzařovala srdečnost a zájem o bližního. Nepřestával stále opakovat: „Hoši musí cítit, že je máte rádi!“ (tamtéž, s. 20). Dle světce je důležité být vždy laskavý, ale nikdy nepřehánět. Laskavost i vlídnost by neměly nikdy lásku znehodnocovat.

Jen v určitých případech byl Don Bosco

Foto: stavek119 - stockxchng

nekompromisně přísný a neoblomný, a to tehdy, když se jednalo o krádež, klení, mravní pohoršení nebo otevřenou neposlušnost. V případech neposlušnosti dokázal být přísný i k vlastním spolubratřím salesiánům.

Don Bosco byl obdarován velkou a upřímnou empatií při prožívání radosti i bolesti chlapců, o které se staral. Láska světce byla citová, ke všem stejná a měla povahu mateřské něžnosti, zvláště když spolu-prožíval něčí utrpení. Důležité bylo, že od počátku založení Oratoře byli chlapci pevně přesvědčeni, že Don Bosco s nimi ve všem upřímně cítí a má je rád.

Znovu a znovu vyzdvihuje Don Bosco význam laskavosti při výchově: „Výchova nese ovoce, když vychovatel vše dělá pro své svěřence rád a s láskou. Jen tak se cítí vychovatel ve svém povolání spokojen, protože práce, kterou konám, neubíjí, nekoná se s hodinkami v rukou.“ (...) „Výchova spočívá ve dvou věcech: být neustále laskavý a mít stále otevřenou kapli, kde by bylo velice snadné se vyzpovídat a přijímat.“

Ve svých Vzpomínkách hovoří o tom, jak strádal v dětství, na studiích a v semináři nedostatkem opravdu přátelského přístupu jak ze strany spoluvrstevníků tak i kněží. Myslím si, že tato bolestivá skutečnost jej o to více vedla při pastorační službě k prokazování lásky a pomoci zvláště chlapcům a to především těm, kteří strádali absencí lásky. Příkladem může být příběh ze světceva života, který stojí u zrodu Oratoře. Don Bosco se v sakristii kostela sv. Františka z Assisi v Turíně přátelsky zastal hochy Bartoloměje Garelliho, malého zedníka z Asti, který byl napaden kostelníkem slovně i fyzicky jenom kvůli tomu, že odmítl ministrvat. Vlídne a laskavé pozvání Bartoloměje k týdennímu setkávání s přáteli je začátkem velkého budoucího salesiánského díla.

Boskova pastorační práce byla propojena s terénní sociální prací. Nejvíce času během týdne totiž věnoval hledání zaměstnání a zajišťování lidštějších pracovních podmínek pro hochy. Ve svých Vzpomínkách uvádí: „Chodil jsem za nimi na stavby a do dílen. Svými návštěvami jsem působil mladým přátelům radost. Přesvědčovali se, že konečně našli přítele, který má o ně zájem a chce jim

pomoci.“ Další důležitou součástí díla Dona Boska byla jeho pastorační služba v turínském vězení. O návštěvách odsouzených hochů ve věznicích světce ve svých Vzpomínkách poznamenává: „Chtěl jsem chlapcům ukázat svůj vztah, když pro tvrdost druhých museli snášet tak zlý úděl. Stávali se mými přáteli a já jsem je už předem zval do oratoře, hned jak budou propuštěni“.

Teresio Bosco dále ve své knize poukazuje na to, co chlapcům na Donu Boskovi imponovalo, že byl tak oblíben a vyhledáván: „Hochy lákala za Donem Boskem především jeho srdečná a opravdová dobrota. Denně se o ní přesvědčovali. Celý den byl všem k dispozici a nejrůznějšími způsoby jim pomáhal.“ (...) „Jednou z jeho často

užívaných vět, která má dodnes cenu zlata, byla: „Mám tě tak rád, že kdybys jednoho dne měl jen kus chleba, rozdělil bych se o něj s tebou napolovic.“ (...) „Kdykoli bylo potřeba někoho napomenout, učinil tak, ale nikdy před druhými, aby nepokořil. Když někomu něco slíbil, splnil to za sebetěžších podmínek“.

Týž autor vysvětluje, v čem se laskavost světce lišila od profesionální laskavosti ostatních kněží, kteří také pracovali v té době s mládeží. Říká, že Don Boskova laskavost byla docela jiná, byla živá a veselá. Již jako zakladatel Veselé společnosti objevil hodnotu hluché radosti, potřebu veselosti a uvolněnosti. Jeho zásadou bylo: „Hrejte si, skákejte, křičte. Jde mi jen o to, abyste nehráli.“

Mgr. Petr Černý,
sociální pracovník Oblastní charity
Červený Kostelec

Použitá literatura

- ALBERTI, P. *Světce Don Bosko*. Olomouc : Matice cyrilometodějská, 1999. ISBN 80-7266-015-2.
- BOSCO, G. *Můj život pro mladé (Vzpomínky zakladatele salesiánů)*. Přel. J. Ihnát, L. Heryán. Praha : Portál, 2007. 226 s. ISBN 978-80-7367-247-8. Přel. z: *Memorie*.
- BOSCO, T. *Don Bosco*. Přel. J. Kopecský. 3. vyd. Praha : Portál, 2004. 436 s. ISBN 80-7178-967-4. Přel. z: Don Bosco. *Una biografia nuova*.
- BOSCO, T. *Maminka Markéta (Život matky Dona Bosca)*. Olomouc : Matice cyrilometodějská, 2006. 166 s. ISBN 80-7266-234-1.
- Čeští salesiáni v exilu, *Svatý Jan Bosko*. Řím : Salesiáni Dona Boska, 1988.
- KOPECKÝ, J. *Výchovná metoda svatého Jana Boska*. *Salesiáni dnes*. SALESIÁNI DONA BOSKA, 2008.

Come In

Cyklus podnětných setkání
pro ty, kteří vážně hledají
svou životní cestu

V životě přichází důležité chvíle. Jednou z nich je nepochybně ta, kdy si člověk začne klást podstatně otázky o svém životě a povolání. Která je ta pravá cesta, na kterou mě volá Bůh?

zasvěcený život
misijní povolání
manželství
pastorační asistent
kněžství
profesní povolání
sekulární institut

Předpoklady pro účastníky:

- mladí muži ve věku od 17 do 30 let
- touha hledat a ochota sdílet toto hledání
- dobré psychické zdraví

1. Já a Bůh

12. – 14. 10. 2012

„Co je člověk, že na něho pamatuješ, syn člověka, že se ho ujímáš?“ (Ž 8, 5)

- Sebepoznání a komunikace
- Duchovní život

2. Spektrum povolání

30.11. – 2.12.12

„Dary jsou sice rozdílné, ale je tentýž Duch.“ (1 K 12, 4)

- Boží plán s mým životem
- Různost povolání

3. Co mě zotročuje?

1. – 3. 3. 2013

„Pane, ať vidím!“ (L 18, 41)

- Překážky na cestě
- Vnitřní řád a pravidelnost

4. Cesta k rozhodnutí

3. – 5. 5. 2013

„Proto se stále za vás modlíme, aby vás náš Pán učinil hodnými svého povolání a svou mocí přivedl k naplnění každé vaše dobré rozhodnutí...“ (2 Te 1, 11)

- Rozlišování
- Životní projekt

Kontakt: www.mladez.sdb.cz/come-in

Salesiáni Dona Boska & SADBA
P. Radek Gottwald, SDB
Foerstrova 2, 616 00 Brno - Žabovřesky
Email: radekgo@seznam.cz, tel. 732 308 209

Přihlášky do 14 dnů před 1. setkáním.

Místo setkání bude včas upřesněno.

Josef Kubín: Pán Bůh je grand!

Za předchozího režimu mu snad nikdo neřekl jinak než pan Kubín. Mnohými – především těmi, kteří ho znali jen povrchně – byl považován za podivína, tak trochu komedianta. Byla to ale jen slupka, pod kterou byl ukryt vzácný charakter odvážného, obětavého, nekonečně velkorysého, hluboce duchovního člověka a neúnavného mariánského ctitele. Od narození salesiána P. Josefa Kubína uplyne letos 100 let, zároveň je letošek i dvacátým výročím jeho úmrtí.

Při této příležitosti sestavili manželé Jandáčkovi, ASC, a Jan Ihnát, SDB, knihu vzpomínek na P. Kubína, která vyšla pod názvem Člověk v nesprávné době na správném místě.

Životní pouť

Josef Kubín se narodil 13. 12. 1912 v Hořicích. Byl člověkem velice jemného vzhledu, radostné a přímé povahy.

Ve třiatvaceti letech se rozhodl pro kněžskou službu v kongregaci salesiánů a odešel do Fryštáku na gymnázium. V roce 1935 vstoupil do noviciátu v Hronském sv. Beňadiku na Slovensku a 6. srpna 1938 složil sliby, 20. června 1948, byl v Litoměřicích vysvěcen na kněze.

V noci ze 13. na 14. března 1950 – během přepadení klášterů komunistickou mocí – byl odvezen do internace spolu s ostatními salesiány do Oseku u Duchcova. V září 1955 nastoupil u podniku Ingstav na Křimovské přehradě u Chomutova. Rychle se zorientoval v poměrech na stavbě a začal organizovat duchovní programy. Nadřazení na stavbě dovedli ocenit

jeho schopnosti, vážili si jeho spolehlivosti, a proto mu zakrátko přidělili funkci sociálního referenta. Jeho pracovní náplní bylo starat se o ubytování dělníků. Z pozice sociálního referenta zařídil, že salesiáni i ostatní řeholníci mohli bydlet společně.

Jednalo se asi o 18 salesiánů a 30 řeholníků jiných spiritualit. Když se mu podařilo vytvořit takovéto příznivé zázemí, mohli přijít i další mladí spolubratři. Společně bydleli, po práci studovali a pokračovali ve formaci. Takto se zasloužil o záchranu mnohých řeholníků a kněžských povolání mužů, kteří by jinak zůstali sami, rozptýleni a pro své povolání ztraceni.

Po potlačení kontrarevoluce v Maďarsku v letech 1956–1957 se StB zaměřila ve svém tažení na salesiány. Postižení byli samozřejmě také bratři na Křimovské přehradě. V procesu označovaném „Kubín a spol.“ byl ve dnech 27.–28. ledna 1958, za „podvracení republiky“ odsouzen k trestu odnětí svobody na dva a půl roku. Kubín se tak ocitl v letech 1957–1960

v jáchymovských uranových dolech a ve Valdicích u Jičína.

Ve Valdicích byl uvězněný také biskup Štěpán Trochta. Toho ale drželi na separátním oddělení, aby se nemohl stýkat s ostatními duchovními.

Přes všechnu snahu oddělit Trochtu od veškerého styku s veřejností, se Kubínovi podařilo navázat s ním kontakt. Kubín Trochtu seznámil s tím, v jakém stavu se nachází kongregace. Sdílel mu, že se mnoho mladých mužů tajně připravuje na kněžská svěcení a přesvědčil ho, aby se ujal jejich svěcení. I když Trochta Kubínovi plně důvěřoval ještě z doby budování ústavu v Kobylisích, neměl zpočátku chuť se pouštět do tak riskantního podniku. Obával se, že při případném odhalení by už další uvěznění nepřežil. Kubínovi se i přesto podařilo Trochtu získat.

Domluvili se, že mu Kubín bude vybírat a doporučovat čekatele na svěcení a bude prostředníkem k vyjednávání termínů a místa k provádění úkonů svěcení. Byly to snad nejriskantnější akce v jejich životě.

P. Kubín před svou chatou v Černošicích

Foto: 2x archiv S. M.

Výborný vypravěč

P. Kubín uměl velice hezky a dramaticky vyprávět. Měl tendenci zlehčovat líčené skutečnosti.

Když později mládeži přednášel o zážitcích z vězení a o ilegálním působení v podzemní církvi, mohl vzniknout dojem, že to byla jedna veliká legrace. Z jeho vzpomínek na vězení se zachovala i tato: „Jednou mě chtěl velitel strčit na samotku. Já jsem samotu vždycky těžko snášel. Řekl jsem si, že teď pomůže jenom lest. Odpověděl jsem mu: „Pán Bůh vám to odplatí, pane veliteli. Já už jsem si tak moc potřeboval vykonat v ústraní duchovní cvičení. A ani hodinu jsem nebyl sám.“

V období pražského jara státní orgány umožnily v omezeném rozsahu obnovit duchovní aktivity. V roce 1968 dostali salesiáni zpět do správy kostel Svatého kříže v Praze Na Příkopě. Kubín zde byl ustanoven rektorem. Spolu s ostatními spolubratry tu začali rozvíjet činnorodý duchovní život.

Mládež, která se zde scházela, založila rytmickou skupinu „Giovani“. Čtvrteční bohoslužby slova s hudbou, promítáním diapozitivů a občasnými přednáškami známých osobností přitahovaly tolik lidí, že kostel leckdy nestačil pojmut takové množství zájemců.

S nástupem normalizace se Kubín stal trnem v oku stranicovým a státním složkám. Na jaře roku 1973 ho přeložili do mrtvé farnosti ke Svatému Rochu na Olšanech. Když i tam začalo být rušno, jednoduše mu v listopadu 1973 odebrali souhlas k výkonu duchovenské činnosti. P. Kubín si proto našel práci v podniku Metrostav, kde pracoval jako skladník ve skladu dílů k výstavbě tunelu metra. Krátce nato dostal ke správcovství malou chatu blízko Prahy v Černošicích-Mokropsech. Celá léta pak sloužila k setkávání spolubratrů a nejrůznějších společenství.

P. Kubín (třetí zprava) na dovolené v bývalé Jugoslávii v roce 1968

Po Sametové revoluci v roce 1989 salesiáni mohli opět působit veřejně a v plném rozsahu. P. Kubín se vrátil ke Svatému kříži.

P. Kubín prožil složitou a těžkou dobu. Ze 44 let kněžství mohl pouhých osm let veřejně působit. Pán ho povolal náhle v roce nedožitých osmdesátých narozenin v březnu 1992.

Svědectví manželů Pasekových

Otec Josef Kubín byl náš přítel a jsme moc rádi, že jsme ho znali a mohli s ním být i v hodině jeho smrti. Byl to člověk otevřeného srdce. Měl velmi rád divadlo, hlavně operu a balet. Byl velmi pohostinný a velkorysý. Mnohé o něm vypovídal i jeho životní heslo: „Pán Bůh je Grand.“ Bohu důvěřoval a sám se snažil být také velkorysý. Velice hezky a barvitě uměl vyprávět, vytvořit hezkou atmosféru. (...) Před revolucí, a ještě i po ní, bydlel sám v bytě na sídlišti. Občas mluvil o tom, že by nerad zemřel sám a opuštěný, proto se modlil za šťastnou hodinu smrti a taky ke svému patronu svatému Josefovi.

V březnu 1992 jsme jako každý rok chtěli oslavit jeho jmeniny. Dohodli jsme se, že mu v neděli

22. března přijdeme i s dětmi popřát. Tentokrát nás pozval výjimečně k sobě do bytu. V neděli ráno ještě slavil u Svatého kříže slavnou mši svatou. Když jsme odpoledne přišli i s našimi děvčaty, měl pro nás připraveno pohoštění. Byl veselý, vyprávěl dětem o jeho oblíbené opeře Rusalka a dokonce nám také zpíval nejmilejší árii. Měl dobrou náladu a bylo nám s ním moc hezky. Najednou posadil děti vedle sebe a řekl: „Stando, mně je nějak špatně...“, chytil muže za ruku, ještě několikrát se ztěžka nadechl a zemřel.

Byli jsme zmatení a v naprostém šoku, snažili jsme se ho oživit, ihned jsme volali záchranku. Přijela velmi rychle, ale ani její snaha už nepomohla, lékař jen konstatoval smrt. Zavolali jsme tedy salesiánům – Jožkovi Kopeckému staršímu – a čekali jsme, dokud někdo z nich nepřijede.

I když to pro nás bylo šokující a byli jsme úplně mimo, byli jsme moc rádi, že jsme mohli s otcem Kubínem být. Jeho heslo: „Pán Bůh je Grand“ se v jeho životě potvrdilo mockrát a potvrdilo se i v hodině jeho smrti.

Knihu je možné objednat u P. Jana Ilnáta, Kobyliské nám. 1, 182 00 Praha 8 (e-mail: janko@sdb.cz).

Krakovská misijní Art 34

Vážení salesiáni a přátelé salesiánských misíí, rád bych se s vámi podělil o sen, který nosím v srdci poslední čtyři roky.

Není to nic nového. Již před 90 lety napsal blahoslavený Filip Rinaldi, že je třeba, aby v každém salesiánském domě byla misijní skupina! Jaký rozdíl přináší přítomnosti či nepřítomnosti misijní skupiny v salesiánském díle?

Misijní skupina je zárukou, že misijní plamen stále hoří! Stejně tak jako nepřítomnost lékařských fakult a nemocnic by znemožnila zdravotní péči, tak i bez misionářů ad gentes a ad vitam – bez misijních skupin ve školách, farnostech, střediscích mládeže bude misijní duch hořet jen těžko hořet!

Misijní skupiny se obvykle modlí a zvou ostatní k modlitbě za misijní činnost a misijní povolání, činí výchovně-pastorační komunity citlivými k potřebám celosvětové misie a mohou také přispět přímo v misijních aktivitách buď v jejich půso-
bišti, nebo prostřednictvím misijní dobrovolnické služby v zahraničí.

Chci vám představit jednu zvláštní skupinu. Při nedávné vizi-
taci v polské provincii Krakov jsem se setkal s několika misijními skupinami ve školách, oratořích a farnostech. Zde mne zaujala skupina „ART 43“, založená před pěti lety několika postnovici, kteří vzali vážně článek 43 salesiánských stanov o sociální komunikaci. Tito mladí salesiáni pochopili hned, že nejatraktivnější obraz naší kongregace spočívá v její misijní činnosti.

Během několika málo let umístili více než 260 videí na YouTube (<http://vimeo.com/art43>). Kromě malého studia v Krakově ART 43 zahájila v roce 2011 provoz audiovizuálního studia v provinciálním domě v Ashaimanu v Ghaně. V peněžence nosím s sebou jeden z prvních produktů ART 43: modlitbu za misionáře ve velikosti občanského průkazu, na jejímž rubu jsou každý den připomínány 3–4 země, kde působíme.

P. Václav Klement, SDB

Hlavní rádce pro misie

přeloženo z Cagliero 11 – 2012/7

Máte už ve svém místě misijní skupinu? Pošlete nám i ní pár informací. – Chcete pomoc se založení misijní skupiny? Rádi vám pomůžeme. – Kontakt: P. Jaroslav Vracovský SDB, misie@sdb.cz, 732 951 497.

Odjíždějí a vracejí se proměnění

O víkendu 8.–10. června 2012 proběhlo v salesiánském středisku v Brně-Líšni závěrečné setkání přípravy **misijních dobrovolníků – Aksanti. Během něj bylo 19 mladých lidí vysláno do různých salesiánských center v ČR i zahraničí.**

Foto: 7x archiv SABBA

Skupina dobrovolníků vyslaných do služby 10. června 2012

V sobotu proběhl program pro příbuzné, přátelé a veřejnost.

Během Aksanti se uskutečnila dražba předmětů přivezených z misí.

Hořící svíce – symbol dobrovolníka

Provinciál Petr Vaculík s právě vyslanými dobrovolníky

Ze slavnostního vyslání

Ať svítí světlo vaše před lidmi...

Vanutí Ducha Svatého

Na přelomu dubna a května letošního roku se – jak už čtenáři Salesiánského magazínu vědí – v Hodoňovicích konalo setkání dobrovolníků, kterého se mj. zúčastnil charismatický indický salesián Joe D'Souza, zakladatel jednoho ze salesiánských společenství nazvaného Učedníci.

Stalo se to určitě díky Boží prozřetelnosti, a ne náhodou, že jsme se tam mohli potkat, neboť pro otce Joea není problém přijet tam, kam ho Duch Svatý zve. Nu, a tak si z Vatikánu, kam přiletěl z Indie, odskočil do Hodoňovic, protože to je už přece jen kousek v rámci regionu Evropa... Tak jsme se o něm mohli (jeho vlastním charismatickým přednesem) hodně dozvědět.

Je mu 71 let a v mládí bydlel v Kalkatě kousek od míst, kde působila Matka Tereza. Jedna z jeho sester jí dělala 18 let sekretářku. Proto byl jeho život spjat s Misiónáři lásky.

Nechci být misionář

Ne vždy to měl otec Souza jednoduché, neboť i přesto, že byl vysvěcen na kněze a složil salesiánské řeholní sliby, nechtěl být misionářem. Dokonce prosil svého provinciála, aby ho neposílal na misie na venkov, protože se bál, že on, kluk z města, by se pro misie nehodil.

Bál se také, že na indickém venkově, kde jsou rozsáhlé pralesy a hory v odlehlých oblastech daleko od měst, je spousta nebezpečí. Že by tam na něj číhali hadi, škorpióni, temno lesa a skličující samota. A tak mu otec provinciál slíbil, že ho na misie nepošle.

Joe D'Souza s bývalou dobrovolnicí v Indii Janou Švecovou

Nicméně za ním po šesti měsících přišel jeden starší farář, který ho požádal, aby šel na tři dny na venkov sloužit mše do vesnic, kam pro nemoc nemohl zajet. Otec Joe byl v šoku a velmi se bránil: „Já k tomu nejsem vhodný, bojím se džungle, jsem městský kluk... prosím neposílejte mne tam! Je tu spousta jiných kněží, kteří by tam mohli jít.“ Ale nemocný kněz mu odpověděl: „Ptal jsem se všech, ale nikdo nemůže“.

A tak s velkou nechutí až odporem a zlostí přijal úkol s podmínkou, že je to poprvé a naposledy. Byl jako svatý Pavel, když spadl z koně. Když ale přišel do vesnic, kam bylo velmi obtížné se dostat, otevřely se mu oči. Uviděl tam Krista v lidech, kteří čekali na mše svaté a svátosti a byli velmi šťastní, že ho vidí. Byl šťastný, že mohl dát těmto lidem Krista!

Když se vrátil, všichni mu tleskali, protože to bylo poprvé, kdy byl na venkově. Prosil pak nemocného kněze, aby mu odpustil a aby ho posílal vždy znova jako misionáře do odlehlých hornatých oblastí. Tak se naplnila jeho modlitba, kterou vyslovil jednou u hrobu svatého Františka

Xaverského, aby poslal svého ducha do severní Indie.

Učedníci

Jednou, když ho Panna Maria zachránila při dopravní nehodě, jí slíbil, že pro ni něco udělá. O rok později za ním začaly chodit mladé neprovdané ženy, které se nechtěly vdávat, ani se stát řádovými sestrami, ale chtěly se zasvětit pro apoštolát. Ptaly se ho, zda by pro ně mohl něco udělat. On odpověděl: „Ano, proč ne“. A představil jim myšlenku sekulárního (laického) institutu, nazvaného Učedníci, kde by jeho členové byli zasvěceni, ale nežili by v kláštorech, ani se nevďávali a neženili. Institut byl založen roku 1973.

Učedníci chodí po dvou do odlehlých míst, kde není stálý farář a s pověřením a pod ochranou místního biskupa žijí, evangelizují a pracují mezi a s místními lidmi, přičemž přijímají ubytování a jídlo od lidí.

Nakonec budu citovat jednoho svého přítele, který na dotaz, co říká na otce Joe D'Souzu odpověděl, že takové vanutí Ducha Svatého už dlouho nezažil... Filip Hanzelka

Kampaň Fotbal pro rozvoj

Osvětová kampaň Fotbal pro rozvoj se naplno rozjela v sobotu 23. června v areálu Salesiánského centra mládeže v Praze-Kobylisích.

Radní Markéta Adamová z městské části Praha 8 poté vlastní bosou nohou provedla oficiální výkop a na hřiště vtrhl česko-keňský tým se svou divadelně-sportovně-hudební performancí, kterou bude překvapovat a uvádět do vytržení obyvatele dalších českých i moravských měst a vesnic během celé své kampaně.

Turnajový pavouk čítal dohromady 12 týmů. Sešli se v nich děti i mládež z nízkoprahových klubů, jejich pracovníci a vedoucí, zástupci pořádajících neziskových organizací i kreativci z agentury EURO-RSCG. I přes značné věkové rozdíly byly síly poměrně vyrovnané. Vyrovňovat

Tomáš Ujaluši během losování

se fotbalisté ale museli se zvláštnostmi pravidel pouličního fotbalu, zejména s absencí rozhodčích a s dodržováním pravidel, která si před každým zápasem dohodli.

Protože na světě existují i lidé, pro něž fotbal není alfou a omegou jejich života, bylo na programu kromě turnajů také několik kulturních představení a workshopů. Tanečnice Bijou Camara z Guineje učila řadu evropských i amerických

profesionálních tanečníků a po sobě si k nim může připsat také neméně talentované návštěvníky akčního dne. Asi největší úspěch ale slavil MC Metoděj, který za asistence DJe Richarda rozbalil svou improvizovanou rapovou ódu na kampaň. „Já budu kopat za lepší svět, nikdy ne dozadu ale vždycky vpřed...“ se neslo areálem Salesiánského centra v odpoledních hodinách za vydatné podpory diváků. Komu tohle nestačilo, mohl se jít podívat na dokumenty, venkovní výstavu nebo se občerstvit africkými specialitami.

Fotbal pro rozvoj je osvětová kampaň, kterou již sedmým rokem pořádá INEX – Sdružení dobrovolných aktivit. Atraktivním způsobem spojuje fotbal a témata jako rozvojová spolupráce, globální odpovědnost a aktivní občanství.

Jiří Kučera

Blahořečení salesiánského spolupracovníka G. Toniola

V neděli 29. 4. byl v Římě blahořečen Giuseppe Toniolo. Byl to skvělý vzor svatosti a ohromný salesián spolupracovník, současník Dona Boska.

Žil v letech 1845–1918 v Itálii. Pocházel z Trevisa, na univerzitě v Padově studoval občanské a církevní právo. Vyučoval politickou ekonomii nejprve v Padově, potom v Modeně a pak dlouho v Pise, kde se také setkal s Donem Boskem.

Byl to velmi hluboký člověk, jeho duchovní život byl založen na důvěřivém odevzdání se do Boží vůle a na lidské pokoře, která vede k lásce, poslušnosti a trpělivosti. Jeho posláním bylo vzdělávat

intelektuálně a morálně mládež a vytvářet tak lepší společnost založenou na křesťanských hodnotách.

G. Toniolo je příkladem spolupracovníka, který přijal intelektuální a vědecké povolání. Jeho kariéra univerzitního profesora byla úzce spjata s jeho salesiánským životem. Byl to člověk vysoké vzdělanosti a kultury, který se s pokornou láskou a péčí věnoval svým studentům, aby skrze pravdu nacházeli cestu svobody a vlastního životního povolání.

Důležitou hodnotou jeho života bylo manželství a rodina. „Dobrá partnerka může být schodištěm do nebe...“ říkal. V roce 1878 se oženil s Marií Schirattiovou, se kterou společně vychovali sedm dětí. Giuseppe byl opravdovým „knězem rodinné církve“. Každý den zahajoval s dětmi modlitbou a večer je ukládal ke spánku s požehnáním.

Giuseppe Toniolo žil v plnosti svého laického povolání a vnášel do církve nadšení pro světskou společnost. Jeho úsilí povzbudilo mnohé věřící k aktivní odpovědnosti za společnost a předešel tak v některých oblastech myšlenky II. vatikánského koncilu.

Anežka Hesová

Memoriál Tomáše Turhobera

Letošní ročník Memoriálu Tomáše Turhobera se odehrál za účasti pěti týmů v tělocvičně 28. ZŠ v Plzni.

Tomáš Turhober tragicky zemřel před šesti lety na hřišti Salesiánského střediska mládeže. Každoročně je Tomášovi věnován florbalový turnaj a 9. června se uskutečnil jeho 4. ročník. Prezenční listina čítala 5 týmů: Letná „A“, Letná „B“, AC Pošta Strašice, Juventus Pupík a TJ Sokol Koterov.

Po slavnostním zahájení ředitelem Salesiánského střediska A. Nevolou se ujal slova ředitel turnaje M. Klíma, který hráče seznámil s pravidly a hracím systémem. Hrál každý s každým a letenské áčko s vypětím všech sil obhájilo své prvenství ze všech předchozích ročníků. Na paty mu šlapala tři družstva, která měla shodný počet dosažených bodů. Ani vzájemné zápasy nestanovily jejich konečné

Zlatá medaile skončila i na pomníku Tomáše Turhobera

pořadí, to nakonec rozhodlo celkové skóre. Díky němu se ze stříbrných medailí radoval Juventus Pupík, 3. místo obsadil nováček turnaje AC Pošta Strašice a nepopulární 4. místo zbylo na TJ Sokol Koterov. Poslední místo připadlo

letenskému béčku, které v turnaji nezískalo ani bod. Nejlepším brankářem byl vyhlášen Pavel Richter z Juventusu Pupík a korunu pro nejlepšího střelce získal David Šús z vítězného týmu díky šesti vstřeleným gólům.

Strenna 2013: Don Bosco vychovatel

Řím – Jako každý rok tak i letos hned na začátku letního zasedání hlavní rady oznámil hlavní představený Pascual Chávez Strennu na příští rok: „Jako Don Bosco vychovatel nabízíme mladým radost

evangelia prostřednictvím pedagogiky dobroty“. Její obsah je součástí přípravy na dvousetleté výročí narození Dona Boska.

Zemětřesení ničilo i u salesiánů

Itálie – V neděli 20. května ve čtyři ráno byla oblast Emilia Romana v Itálii zasažena zemětřesením o síle šesti stupňů Richterovy stupnice. Šest lidí zemřelo, dalších více než 4000 muselo vyhledat lékařské ošetření.

Salesiáni ve Feraře přijali během neděle 160 lidí, z nichž 20 zůstalo přes noc. Kostel salesiánů má trhliny a není možné jej používat. Je to zvláště bolestné proto, že interiér kostela byl zrenovován po požáru v roce 2007.

Šance pro nové dobrovolníky

Plzeň – Plzeňské salesiánské středisko mládeže – Dům dětí a mládeže nabízí příležitost pro všechny zájemce o dobrovolnou službu. Zapijte se i vy do práce s dětmi a mládeží a staňte se součástí tamní organizace.

Aktuálně plzeňské salesiánské středisko nabízí pozice ve volnočasovém klubu Balón, v nízkoprahovém klubu Vzducholod' a v zájmových kroužcích.

V případě, že vás nabídka zaujala, kontaktujte koordinátorku dobrovolníků a praktikantů Lenku Hauerovou, tel: 736 635 736, e-mail: hauerova@sdbplzen.cz nebo navštivte webové stránky střediska: www.sdbplzen.cz.

Don Bosco u nás 2013... dál žije pro mladé

Naši republiku navštíví ve dnech 1.–13. února 2013 socha Dona Boska s ostatky svěťce. Je to šance pro celou salesiánskou rodinu i příznivce Dona Boska oživit svůj vztah k zakladateli našeho díla a vzoru naší salesiánské životní cesty.

Putování ostatků našeho zakladatele se může stát nabídkou nejen pro salesiánskou rodinu, ale pro celou církev či širší společnost. Proto úmysly modliteb, s nimiž se obrácíme o přimluvu k Donu Boskovi jsou všeobecné a přece také salesiánské:

- za rodiny, v nichž děti a mládež vyrůstá (domov);
- za vztahy mladých lidí (hřiště);
- za uchování a předání víry (kostel);
- za vzdělání mladé generace a za školství (škola).

Socha, která bude po naší vlasti putovat, je z laminátu a je navržena a zhotovena trentinským sochařem

Maurem Baldessarim. Měří v základně 96 cm × 86 cm a je 1,60 metrů vysoká. Váží pouhých 70 kg. Uvnitř sochy ukotvené k základně je schránka, která uchovává pravé předloktí Dona Boska. Ostatky k nám připutují z Belgie.

Od září do listopadu bude vyhlášena výtvarná, hudební a literární soutěž. Podklady pro soutěže jsou zveřejněny na webových stránkách: www.sdb.cz/donboscounas.

Vítězné práce budou putovat společně s ostatky jako výstava. Již dnes se můžeme společně modlit:

*Svatý Done Bosco,
děkujeme ti za všechno,
co jsi pro mládež udělal.
Děkujeme ti,
že se za mladé lidi
u Boha dál přimlouváš
a že i nám pomáháš
žít a pracovat pro jejich spásu.
Spolu s tebou
jim u Boha vyprošujeme
dobré rodinné zázemí,
živé společenství církve,
čisté, radostné a zodpovědné
prožívání partnerských vztahů
a kvalitní výchovně-vzdělávací
instituce,
které by podpořily
občanský i křesťanský rozvoj
jejich osobnosti.
Amen.*

Vít Dlapka

Přihlašování do animátorů spuštěno!

Praha – Od podzimu 2012 se otevírá již 8. ročník Salesiánské školy animátorů, který nese označení H.

Do tříletého kurzu (během každého roku se uskuteční tři víkendové formační akce) se mohou řádně hlásit zájemci starší 16 let. Od 15 let je to povoleno těm, kteří se již aktivně podílí na vedení táborů, vedení společenství, přípravě akcí pro děti nebo mládež apod. První rok přípravy se koná pod heslem Příprava na službu, druhý Zapojení do služby a třetí Doprovázení ve službě.

Podrobnosti na mládež.sdb.cz.

Maratonskou premiéru si 13. května 2012 na Pražském maratónu odběhl známý český fotbalista Pavel Nedvěd. Před startem mu požehnal dolnopočernický farář P. Pavel Čáp, SDB, který také sám běžel. Do cíle Nedvěd přiběhl v čase 3:52:02, což je, jako by odehrál pět fotbalových poločasů za sebou.

PIM

Pout' za salesiánská povolání

„Na poutích se mi nejvíce líbí, kudy vedou a kam vedou. Pout' totiž musí být putování přírodou a končit v kostele“. Tato věta M. O. Váchy (a jiné další), provázela poutníky tradiční salesiánské poutě za povolání.

Poutníci měli možnost vybrat si buď pěší putování, nebo vyrazit na kolech. Všichni jsme se nejdřív sešli na Velehradě, kde nám salesiánský provinciál Petr Vaculík udělal krátký úvod k Heslu na rok 2012, požehnal nám na cestu a vydal se na pěší pout' směr Napajedla a dále do Zlína přes Svatou Vodu. Cyklisté vyrazili jinou cestou, ale v sobotu také dorazili do Zlína, kde jsme se všichni opět sešli, slavili společnou mši svatou a společně povečeřeli. V neděli jsme prožili mši se zlínskou farností a poutníci se vydali do Fryštáku, někteří až na Hostýn.

Start pouti na Velehradě

Vpřed za provinciálem!

Poutníci u Baťova kanálu

Zasloužený odpočinek znavených poutníků

Křížovka

Slovenské přísloví					POMŮCKA: AŽA, PITA, UNA	PERSKÝ PALÁC	MOŘSKÁ PLÁŽ	ARMÉNSKÉ MĚSTO	PŘEDLOŽKA	1. DÍL TAJENKY	VYNADAT
	AFRICKÁ ANTILOPA	UGARIT. BOHYNĚ	SPORTOVNÍ NÁČINÍ	MALÁ ÚLOHA	POHÁDKO- VÁ POSTAVA ZNAČKA PUNČOCH						
BŘEZNO				ČESKÝ MALÍŘ					PŘEDLOŽKA		
PLANETKA				UMĚLÝ JAZYK ČÁSTI HLAVY				PLÁŠŤ BEDUINA PRUDKÁ RÁNA	ÚŘEDNÍ SPISY		
STARŠÍ DOPRAVNÍ LETADLO							ZRUŠENÍ POMÁDA				
3. DÍL TAJENKY						DRUH ČAJE NÁŠ BASNIK					ITALSKÁ ŘEKA
	CHVOST	ZNAČKA TITANU DIAMANT. PRAŠEK			HRUBÝ ČLOVĚK (obecně) PAPOUŠEK						
ČÍSLOVKA				HRÁZ DRUH BOROVICE					ZKR. URAN. DOLŮ LESNÍ ZVÍŘE		
PÁDOVÁ OTÁZKA			NOTOVÝ ZÁPIS 2. DÍL TAJENKY					LYŽE (zastarale) SILNÁ KÁVA			
LÉČIVKA							VELKÝ MOŘSKÝ SAVEC POPRAVČÍ				
ZEĎ						ZÁVĚRY ZÁPORNÁ ELEKTRODA					
	ČÁST PRAHY	SPZ KARVINÉ POSTAVA			NÁPOJ TITUL MUŽE						NÁŠYP Z KAMENÍ
POHYB KROKY				ČÁST NOHY PTÁK PĚVEC					ST. SOLM. SLABIKA POJÍTKO		
OBSYPATI								HLAS TRUBKY POBÍDKA			
STOLNÍ HRA							BŮH LÁSKY OSOBNÍ ZÁJMENO				
BYT (zastarale)					VLEVO						
SLOVENS. ZÁJMENO					DRUH JEŠTĚRA						

Správné řešení z minulého čísla: Mladý doktor musí mít tři hřbitovy.
 Vylosování výherci správně vylouštěné křížovky ze Salesiánského magazínu 2012/3: Marie Malinská, Telecí, Jitka Obrová, Kyjov, Alžběta Maxantová, Praha 9, Jan Blažek, Velké Opatovice, Hana Piskořová, Hukvaldy, František Hejda, Zlín, Ludmila Račická, Telč, Mírko Kudrna, Praha 8, Vladimír Kříšťal, Čejkovice, Marie Pouliková, Šlapanice.

Soutěž o ceny: Vylouštěnou tajenku zašlete na adresu redakce (Salesiánský magazín, Kobyliské náměstí 1, 182 00 Praha 8). Ze správných odpovědí bude vylosováno 10 výherců, kteří obdrží věcné ceny. Řešení zasíláte do 25. září 2012.

Vše nejlepší k narozeninám

Salesiánům, kteří v červenci a srpnu **oslavili narozeniny [nebo se slavit chystají], vyprošujeme hojnost Božího požehnání, darů Ducha Svatého a vytrvalost při působení v duchu Dona Boska. Blahopřejeme samozřejmě i těm, kteří nejsou v našem stručném přehledu uvedeni.**

Již 81. narozeniny oslavil 10. července **P. Karel Petráš**, ve stejný den oslavila 40 let života **salesiánka Magda Chudíková**. Kulaté padesátiny oslavili 14. a 15. července **P. Michal Kaplánek** a **P. Radomír Kuchař**.

82. narozeniny oslavil 18. července **P. František Pospíšil**, 23. července slavila 45 let života **salesiánka Lenka Vaculová**, 26. července oslavila 85. narozeniny **salesiánka Alenka Vojtková** a 31. července se také 82 let dožil **P. Stanislav Palásek**.

Krásné 86. narozeniny oslavil 6. srpna **P. Josef Vaníček**. 10. srpna slavil kulaté třicátiny **Jakub Švanda** a 15. srpna se již 89 let dožil **P. Eduard Hrbatý**. 19. srpna oslaví 45 let života **P. Petr Cvrkal**, 24. srpna oslaví 45. narozeniny **salesiánka Zdenka Kůsová** a 25. srpna oslaví 55. narozeniny **P. Josef Kujan**.

P. Petr Cvrkal

Foto: Jirí Kůsner

P. Radomír Kuchař (vpravo)

Foto: archiv S. M.

sr. Lenka Vaculová

Foto: archiv SMI Praha-Kobylisy

P. Michal Kaplánek

Foto: archiv S. M.

P. František Pospíšil

Foto: archiv S. M.

Po SKAMfestu na SKAM

Na **hudební festival** SKAMfest, který se uskutečnil v pátek 22. června 2012 v Praze-Dolních Počernicích přijely čtyři kapely: W.X.P., Proti Proudů 30, slovenská N.D.E a jako hlavní hvězda slovenský zpěvák Richard Čanaky. K překvapení organizátorů se na akci, která byla určena především mladým zájemcům, sešla i nepřehlédnutelná skupina rodičů účastníků, která se ale rozhodně nenudila. Na hudební festival – konaný pod záštitou SHM Praha-Počernice – navázal v sobotu 23. 6. tradiční **sportovní** SKAM, kterého se letos zúčastnilo na 150 soutěžících.

Richard Čanaky na SKAMu

Rodinná pohoda na festivalu – Jakubcovi se baví

SKAM pokračoval v sobotu sportovním kláním

Společná fotografie po skončení SKAMu.

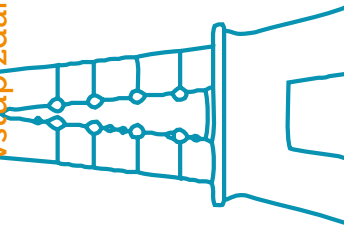

Je mnoho věží na světě,
ale jen ve Zlíně má věž svůj festival.

Boudapsova cz, Out of Control sk,
MRRK cz, Timotej cz, The Elements sk
a další...

Zlín - Jižní Svahy
28. 9. - 30. 9. 2012
www.festivalpodvezi.cz
vstup zdarma

FESTIVAL POD VĚŽÍ

festival moderní křesťanské hudby

Festival pod věží je členem Alliance křesťanských festivalů v ČR

NEPRODEJNÉ

Bankovní spojení: 168 44 021/0100, variabilní symbol 62